

Česká Kanada LÉTO vypravuje

Alvarez potřebuje jen statečné a silné!

*Tak zní motto, co se tu vznáší od rozbřesku po soumrak
a jiskří pole jarních myslí. Říše dětské fantazie může pracovat*

na plné obrátky, teď ale vyjdi ven a zažij skutečnost.

*Tady si sáhneš na hladinu svých sil. Pro tvé přátele, pro tvůj tým. Tady poběžíš, zmokneš, budeš zkoušet
číst mapu. Tady se budeš i bát.*

*Věk ti tvoří dvě jedničky a ty prahneš po dobrodružství. Alvarez je připraven ti je nabídnout a ty víš, že
jsi součástí čehosi velkého.*

Hraní si na něco? Kdepak! Ty jsi tou hrou. Proto je všechno tolik opravdové a intenzivní.

*A tak z vod Horního žižpašského loviš Měsíční kámen, straší tě osud Fernandoze, v potoce Dračice hledáš
Pouzdro ve vodách hlubokých ukryté. V tuhle chvíli ale žiješ jediným – vyluštit Alvarezův znovunalezený
deník!*

O stejnou věc se tu pokouší dvanáct desítek duší a to tvoří napětí víc než viditelné. Tak do toho! Máš u sebe, co je ještě velmi vzácné – mapu. Blato, Klenová, Senotín s ručně vybarvovanými rybníky a lesy. K tobě se teď obrací zraky přátel a ty se snažíš, jak nejlépe dovedeš. Z části určitě z lásky k mapám a objevům, zčásti snad jen intuicí označíš místo, kde se nachází tajemná šifra a všichni se dávají do běhu. Za horním tábořištěm, přes pole a louky až k remízku 674,3 m n.m. Tady by to mělo být! Po chvíli marného hledání se o pár desítek metrů dál objeví ještě jeden ostrov zeleně a v něm už to hlavní, proč tu všichni jsou.

Alvarez potřebuje jen statečné a silné!

Z Klenové po hladké a rozehřáté silnici,
vůněmi jara v nejlepších letech,
šumem všeho, čeho se vítr dotýká.

Vlnícím se mořem klasů, stébel trav,
barvami, jimiž jsou louky poseté.
Bílé, žluté a fialové jsou.

Silnice je uzavřena a dnes ještě zjistíš proč. V šumícím teď se tak otvírá skutečné.

Pár zatáček a vpravo známá polní cesta, co už přinesla mnohé. Jdeš po ní, vlevo pastviny a jejich obyvatelé a zrelé cisterny a o kousek dál, ano, remízky se šiframi deníku. Stále tu jsou a tak je to snadné. Začít hrát.

V tu chvíli záblesk a namísto vzpomínky přímý prožitek, jako by čas zmizel v minulosti.

Ten okamžik je dotekem bezbřehé radosti, co tu čeká na své poutníky. Vždy tu byla, jen teď je snadnější ji vidět.

Bezvětrný tunel křovin a bříz tě bezpečně přiblíží k lesu, a než se před tebou objeví Buková louka, zamíříš ke svému tábořišti. Dnes zalesněnému cípu země, který uměl při noční hlídce, v tichu tisíců hvězd, rozkvést v duši dítěte vesmírnou blaženost bez vysvětlení. Záhadného původu, mimo veškerou předchozí zkušenost, daleko za rozumem a jeho způsoby, jak uchopit svět.

Dnes si tu vesele rostou smrky. Stopy dávného osídlení tu však najdeš pořád - kuchyňské kameny, hluboká strouha odvodňující a obkružující celý tento báječný svět skrytý před zraky silnic a cest. Meliorační skruže, kde si ještě teď nabereš vodu na čištění zubů i můstek do civilizace, kudy se běží k rybníku. Tady vypráví každý detail, prostě vše.

Úzká pěšina tě dovede na louku táborů a zaniklých usedlostí a k Bukové hájovně topící se ve sborovém *meeee* právě probíhajícího krmení ohrazené zvěře.

Pak po silničce, co se noří do landštejnských lesů, hlubokých, přesto zvláštním způsobem

přívětivých. Na chvíli se potkáš s cestou mezi Blatem a Hradem, za potokem ale hned doleva, tam kousek na skalách teď Rodrigo chytá klíč.

Na pasece se přiblížíš k severu a na stromech se začnou zjevovat bizoni. Na tohle zvíře docela slušný výkon. Napravo ještě chvíli hluboké údolí landštejnského Pstruhovce, pak se krajina narovná a jak vystoupíš z lesa, otevřou se před tebou Rožnovské pláně.

Skromný popisek 'zeměd.' na mapách a statek stávající se rozvalinami teď střídají ranče a penziony, stánky a dětské koutky. I ty usměvavé. Sekačky a jiné motory namísto ticha, správcovství a řád namísto divočiny. Je tu však stále živá a tak duch plání zůstává. Také proto, že ji stráží bizon.

Kolem hájovny se cesta stočí k západu a dolů k Dračici se může běžet.

S lehkostí se tu tenhle způsob přepravy stává přirozeným a zastaví tě až hráz Hamerského rybníka na dvou místech k svým základům přerušená.

I sem si nachází cestu uspořádanost a opuštěný rybník se brzy napustí nadějí na výlovy. Teď zničehonic pán razící si svou trasu hlínou a šterkem bicyklem doprovázený: "Tady jsem se chodíval koupat, už jsem to skoro obřečel. Tak nakonec to možná ještě vyjde a zaplavu si zas!"

Pak ještě do kopce a z lesa vyjdeš u Klenové.

Čistá mysl a ticho a úsměv ve smíru s krajinou, Českou Kanadou.

Léta před Slunovraty

Je 10. června a v městě i krajině jako v půlce léta. Ruch dovolených cest i táborů pominul a konec prázdnin za horizontem událostí. Přebýváš uprostřed volnosti a možné je vše. Pocit počátku srpna měl přijít za sedm týdnů, ale teď je prostě tu. Je první třetina měsíce růží a pole zlátnou. Turbopočasí zkouší nový model. Uvidíme.

Z Kunžaku se vydáváš po opuštěné cestě ke Knížeti. Je to směr výhledů. Nahoře jej podpoří kaplička a místo pozastavení. Na jihu za údolím Lánského potoka, cestou na Jitra i vodojemem, Česká Kanada. Z druhé strany k tobě vysílá radouňské Čihadlo, Čertův kámen i Javořice. Tady stojíš na hranici dvou zemí. Slyšíš, jak stromy jinak šumí? Potkávají se tu různé světy. Ten javořický, co má blíže k Vysočině, se Zemí pohraničí.

Oba vyprávějí příběhy a hrají své písně. A ty jim nasloucháš. V klidu půli léta před slunovratem to jde snadno.

Po hřebenu pokračuješ výš a kraj lesa nad poli kukuřic ožívá v poli vědomí. Svou jednoduchostí a opravdovostí, prostou krásou. Jde se lehce, když tě modrá vede mezi vrchy. Mineš bývalý viklan, jenž snad školní posádkou byl až do základů kdysi vyviklán.

Tak namísto balvanů a skal vyskočíš na balík senné trávy a můžeš se kochat, jak osamělé borovice, vlnící se louky a hladiny rybníků společně se střechami osad a vsí dohromady ladí a zní.

Suchdol patří do obou těch světů a vyber jen ty, který z nich je ti tu blíž.

Pak přehrada osik a švelící zpěv a čirá radost listů z pohybu. Třebaže s větvemi kmenů srostlé jsou, létají i tak. Dál tě lesem kroky vedou místy, která už možná dobře znáš, a vyjdeš nahoře u Olšan.

Kouzlo vsi, tady už více Strmilovské a Javořické, a jejího života, podtrhuje dění dne. Nad farou, v místě pomníků a křížů, v odpoledním Slunci rodina pečuje a stará se o vzpomínky, níže drobné úpravy na domech a srp, co radí se s náletem. Najdeš tu i osvěžovnu a hostinec u zastávky. A ještě víc.

Faru, která tě svou tváří spojuje s životem, jaký se tu žil. S jeho pomalostí a sladěností. S okolím a se Zemí. S jeho zvláštním tichým a pokorným smutkem, s jeho radostí z jednoduchosti a prostých věcí. V sobě máš kus toho světa a díky faře jej můžeš pocítit, protože čas jej ukryl jen málo. Pak sejdeš ještě níž a třeba tu potkáš stavení, kde do světa vstupovali tví předci a žili tu své doby, jejichž otisk se pak stal součástí tebe.

Dole na návsi dnes namísto Jednoty Soukromí. Rekonstrukce nákupně-střediskového socialismu v privátní pobývání. Zůstal-li duch místa, bude domácké a veselé.

Olšanská hospoda je již zavřená a pan vrchní, indián, snad kdesi v prériích. Hostinec, který tu žil, byl z doby setkávání.

Teď cesta k Strmilovu a mraky tmavnou.

Záhadný vůz u JZD chvíli stojí a pak se pohne k tobě. Tady, v nedělních končinách, se stát může cokoli. Tohle je kraj jednoduchosti a smíchu. A setkávání.

Až přijede a poznáš tvář, budeš se smát.

Dole rybník a za ním čas opustit asfalt, všechny ty světy vyšlapané, a vydat se dál. Jen tak. Pastvinami do kopců.

Poznej volnost svobody a divokost. Opusť je a ztrať se z průvodců. Odměnou ti bude Nové. Běž travou tam, kde se vrchy rýsují a poznej výhledy od Strmilovů po Hradiska. Měj nohy od prachu, stébly ošlehané, utíkej po lesních pěšinách nahoru na Sedlický kopec.

Tady mizí rozdělení chůze-běh. Obojí je přirozené jako kmeny a listy osik.

Je desátého června a pole ovsa nad Jalovčí jsou sklizená. Pod nimi vyklizené pohádkově mezemi stavěné pastviny.

Zpomalíš a ticho myslí se ti rozlévá po těle. Je to nové, však víš ale hned, že tohle je přirozený stav bytí.

Věc má však také svou praktickou stránku! Jsi ohrazen poctivě zrobeným plotovím a co víc, střídavý proud tě tu chce zadržet nastálo. Po zvířatech však ani stopy, kdo by pouštěl sem napětí a proud! Jenže tak dlouho se leze přes

ploty, až... Až inkasuješ pecku výživnější té třešňové. Uzemnění.

A zemité procitnutí pokračuje! Dole u rybníka zase plot a kordon kopřiv říká stůj. Přelet nad kukaččím pletivem se ti však daří, opustíš oplocené a čirá volnost se vrací. Běžíš a bavíš se tím vším. Na silnici lipová alej v plném květu a najednou hrom a první kapky a vůně vyhřáté silnice a smáčených lip nad hlavou. Koncert sil a prožitek bouřky venku pod stromy. Kouzlo zapomenutí, kouzlo rozpomenutí. Pak pršet přestane, proběhneš loužemi a zmizíš.

Tak přijímá tě Sluneční den.

Landštejnské Ticho

Bezvětrné poledne a pod hradem klid. Pěšina mizí u východního valu, vezme tě do míst, kde na pozadí zpěvu korun stromů a cvrkotu trav je slyšet ještě něco víc - Landštejn a jeho Písně kosmické. V nich vypráví jak rostl, bránil se a kraloval, měnil se a upadal. A opět vzkvétal.

Stejně tak jeho blízcí přátelé. Mlýn na Pstruhovci, Vitíněves, Pomezí, Ladštejnský dvůr a stavení v podhradí. Tvůj vnitřní sluch tomu hlasu vychází vstříc.

Silnice do Starého Města tě přivede k vychozené odbočce a lehkým krokem po odkrytých kořenech vystoupáš ke Kapličce. Místo nadšenci obnovené, udržované a na kameni lavička. Místo spočinutí. Působivost tu společně vytváří skála, ze které vše vyrůstá, samotná stavba i drobné detaily kolem ní. Květy a malé záhony svědčí o existenci zahradníka. Jemnost a čistota s dneškem sladěná. Opět se tu mísí dvojí - čas prodlužujících se dnů před Slunovratem, čas zrodu, a doba druhé půli léta, zlatých polí a klidu. Tady převažuje první, ještě chvíli.

Sestup z hřebenu nad Pstruhovcem a kraj lesa nad Starým Městem s dalekým výhledem. Vlevo rekreační středisko MV, tedy bývalo. Pak střecha spadla a do vzdušného prostoru se nastěhovali cyklisté.

Louky, aleje, osamělé stromy v polích. Pohraniční hvozdy Trojmezí a Čechy pomalu odplouvající do Rakouské Země nikoho. Staré Město si ponechalo a drží svého ducha let minulých a ta současná tak stále mohou rozmlouvat o tom, jak přirozenou součástí kraje tahle obec je.

Za ní znovuoživitý zámeček Dobrohoř a vepřín. Pusť si leteckou mapu z 50. let a volně přejdi v současnou a uvidíš, co zmizelo, co přibylo.

Šlechtické sídlo v sousedství reálného socialismu zvláštním způsobem tvoří tu protiklady, jež se doplňují. Odér zámku je dnes výstavně umělecký a setkávací, běda ale, vane-li vítr jihovýchodní! Pak vůně čekej překvapivé. Vepřům to však může být jedno a v tom jedna z mála svobod, jež tu mají.

Z dálky je ten pohled tichým svědkem dob minulých.

Doprava kraj stoupá k Větrovu, Skalce i Jelenímu vrchu. Na polích zarostlé bunkry. Kdysi se chystaly ožít účelem, dnes život bez účelu oživuje je. S trpělivostí a klidem.

Cesta provede obrat a rychle klesá. Taktně mineš ceduli *Vstup jen na lyžích* a po chvíli už voní skoropitná voda Landštejnské přehradní nádrže.

Třebaže mladá stavba, sem jako kdyby patřila odjakživa. Tiše spočívá v údolí Pstruhovce, stromy i tajemstvími obestřená. Hrad na ní z horizontu otcovsky dohlíží.

Dříve lesy, louky, cesty a mlýn, jehož snímky a při

vypuštěném stavu i základy najdeš, zaplnila křišťálová voda. Smyla tu minulé, restartovala část kraje. S citem a užitkem pro mnohé.

Přejdeš sypanou hráz, pozdravíš základnu Povodí Moravy a dovolíš lesním silničkám i pěšinám vést tě k severu. Kolem skal, roklemi i hustým porostem. Ochutnáš první plody fialového koberce, osvěžíš se v průzračné čistotě přítoků pospíchajících k nádrži a vyjdeš kdesi nad rybníkem Jalovcem.

Odtud jen chvíle a vítá tě Vitíněves. Osada v podhradí, pohraničí, poloopuštěná.

Bývala. Zarostla stromovím a statky přeměnily se v chalupářský kraj. Opečovávané usedlosti, stopy těch minulých, návesní rybníky a kromě cyklického zvukového působení míchačky taky klid a spočinutí v landštejském odpoledni.

Dál vede tě údolí do místa, kde zelená červenou opouští a ty je. Teď do strání západu, poznat nový svět.

Cesty ti dávají jeden směr, les všechny.

Tak pěkně do kopce, potok přeskakuj a moudrost nohou ať se projeví. Vedou tě samy a jen se tím bavíš. Prázdné údolí beze stop člověka.

Skoro. Nahoře mladá smrčina obrůstající už roky, co tu kdosi zapomněl – kapotu, kastli, sedačky a další propriety dopravního prostředku jedné značky, beze značky.

*I vozům líbí se tenhle kraj,
i pro ně je tady tichá ráj.*

Najednou jsi pod Kamenným vrchem, u rybníka lavička a na ní ležíš ty. Tady můžeš oči zavřít, vypnout pozorovatele a stát se okolím, které je slyšeno.

Život se dívá na svět tvýma očima a slyší tvýma ušima. Čas se rozpustí ve vyhřátém stínu borovic a ty přestaneš být *ty* a jsi vším, co tu *je*. Po patřičné dávce bez-vědomí *já* začíná sestup jedním z nejmalebnějších údolí, jež ti Česká Kanada nabízí.

Po bývalé žluté, která byla coby "suchá" trasa přeložena jinam, kolem lesních rybníků a tvořivých skal. Cestami táborových her, napětím, údivem i tajemstvím. Tichým světem s energií zurčící k jihu. Vynoříš se na Pomezí. Sekačky, pily, křovinořezy mají dnes volno, a když za zdmi kostela objeví se hrad v celé své působivé kráse, je scéna úplná. Dokonale českokanadská.

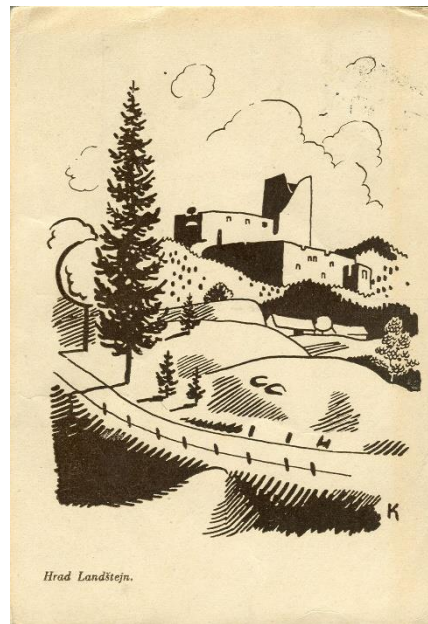

Mocný je Landštejn, stejně jako laskavý.

Až vystoupíš na jeho věže a uvidíš, co si pro tebe pokaždé jinak připraví, porozumíš.

Tady najdeš ducha České Kanady.

V Landštejnském Tichu přebývá.

Jen pro ten dnešní

V poledním Hradišti jsou možnosti široké. Nad vsí křižovatka a z ní pět cest. Západní tě pastvinami, majáky borovic a rybníky přivede k Vojířovu, na Peršlák. Ta k družstvu zamíří k lesním rozvalinám, kamennému moři, Tajnému lomu a dál ke Lhotě. Projdeš-li kolem návesní kapličky a těsně za posledním stavením se zanoříš mezi smrky, můžeš objevovat Hamerský vrch a jeho skalité hory na vrcholu.

Tvoje dnešní cesta však svůj směr už zvolila. Směr jih. Alejí lemující vnitřní ticho, výhledy, co zpřítomňují dávno prožité. Občas to chvíli trvá, dnes však zmizíš po prvním kroku hned. A s tebou veškerá vědění, názvy i soudy. Zůstává jen svět, co dříve zdál se okolním a ty *jsi*.

Jsi nízkou srpnovou oblohou, co hladí Zem, jsi kontrasty, co Slunce tvoří se stromy i horizonty. Stáváš se větrem, co studí i hřeje, živými rozhovory

létajících přátel. Změníš se ve vlnící pole klasů, spirály motýlů. V krajinu opět živou svou novostí, naplněnou překvapeními i dobrodružstvím.

V radost, jež jako Bystřický potok dole v údolí, probublává na pozadí toho všeho.

Cesta je krátká, v tvém tichu stihne však mnohé. Spojí tvůj dřívější svět do jediného teď a čas tvých dnů se stane okamžikem.

Novou Bystřici najdeš spočínutou v duchu pohraničí, co tu vždy byl, a jak se blížíš k nádraží lidí přibývá. Běžné? Možná, dnešek je však mimořádný! Časoprostorovou kompresi tvé výpravy dovršuje T.G.M, jenž právě vystupuje z parního vlaku. A chléb a sůl a melodie *Ach synku, synku* krojované družiny jej doprovází na zámecká nádvoří.

Připojíš se k průvodu a vyzkoušíš, jaké to může být, když vznikají nové státy. 100 let stará zkušenost tak může ožít, a když kapela spustí *Ťen pro ten dnešní den* je malba prvního prázdninového dne vyhotovena.

Zpět na křižovatku tě dovedou cesty mezi chatkami naproti Ovčárně, Bystřický potok a jeho stráně i vysílač.

Vůně skoroodkvetlých lip a pocit druhé půli léta tě vrátí na začátek.

*Cesty jsou tu mnohé,
všechny domů vedou.*

Jižní svět

Den začíná rozbřeskem východního obzoru zatímco uléháš pod širák v kaprounské zahradě u návsi. Jen o pár hodin později už ale stojíš na zastávce u kasáren a chystáš se do Slavonic. Toť jediný plán s jasnými obrysy.

Plán je vždy jen papírový, takřikajíc ve 2D, skutečnost je živější a barevnější. Mění se, vyvíjí. Plánuješ, odhaduješ,

vizualizuješ a přitom zůstáváš ve svobodném očekávání, že to stejně bude jinak.

Autobus sice běžně v tvůj čas do Slavonic jede, sobotní zkrácená verze tě ale, jak se záhy ukazuje, doveze jen do Bystřice. Můžeš trvat na plánu a hodně se snažit a jít třeba stopovat. Pustíš však představu, co zastarala, a uděláš to úplně jinak. Jednoduché, prosté. A funguje to.

A tak už si to vykračuješ kolem policejních kasáren a golfu prastarou alejí, co tě vede k rybníku, kde by mohla stát ves. Ano, bývalo tomu tak. Osada Mnich tu dotvářela malebnost českokanadského pohraničí. Pak se však s lidmi cosi zvrtno a dnes už na místě usedlostí, dvorů a kaplí najdeš jen kameny, zídky a mech. Slunce, modř mezi zářivými oblaky i vítr jsou vlídní, je tu klidně a smířeně.

Dál k jihozápadu projdeš loukami jako stvořenými pro letní tábory a přes Hraničnick toho času v rekonstrukci se mezi bagry a výpustěmi propleteš pěšinou až do Griesbachu.

Vyjdeš z lesa a hned zdáli hlas, co tě zdraví a přeje dobrou cestu. Od muže, co náradím terén upravuje. Názvy i jazyk se změnil, přesto pocit domova zvláštním způsobem zesílil. Snad tím kontrastem. Měla by to být cizina – krajina je ale silnější, je souvislá a bez hranic.

V malé rakouské vesničce potkávaš cosi, co tě bude provázet celým dnem, všemi obcemi.

Za vsí tě potěší lípy v plném květu a chodidla vyhřátý asfalt směřující k Illmans.

Ves na hlavním tahu podkapotovaných koní nalézáš v tichu a klidu. To už je trochu podezřelé. Opět se zpřítomní kouzlo osad české strany, jak jej znáš, to tím poklidem, cesta však pokračuje dál, do vrchu. K Reingers.

Nahoře daleký výhled s horizontem Novohradských hor a krajina získává souvislost. Z vedlejší po chvíli vyjíždí domorodec a taky hned, že jestli chceš svést. Stopařské symboly jsou zde zbytečné, tady fungují lidé.

V lese odbočíš k jihu směr Saghäuser a Leopoldsdorf. Cesta je dokonce místy značena, v každém případě je však jisté, že styl značení jižních sousedů spolehá ve velké míře na intuici průchozího pozorovatele a zcela jistě také na náhodu a smíření se se ztracením.

Leopoldsdorf. Další vesnice a zase klid. Pomalu ti to začíná docházet.

Opět západní výhledy a pak stříh, dole u Novomlýnského rybníka začíná nový svět. Odtud na východ a jih se rozprostírá kraj samot. Pohádkový. Zemědělské chalupy mezi lány polí, louky, osamělé stromy, remízky, toť Reinberg-Litschau.

Může ti být něco mezi sedmi a jedenácti lety – to je ještě čas Nového. První vědomé východy i západy, tvary mraků, chutě a vůně, hvězdy, srpy měsíců i noční ticha. Výhledy v sobě mají

čerstvost a v tobě díky nim ožívá síla, kterou v tomhle věku přirozeně máš. S ní svoboda a volnost, bezvážná lehkost a hra.

Pak do vrchu přes Alm až ke Škorpiónům a balvanům rozličných jmen. Platz des Skorpions.

Pozoruhodné místo prozkoumáš a ven z lesa vyjdeš jižními svahy a už to začíná - východní dálky kreslí nový obraz dne. Tam všude by mohla zítra vést cesta!

Na louce zastavíš a všeho je dostatek. Poté tě bohémský styl místních značkařů odevzdá stromovým bludištím. Lesy jsou tu však malé, za kopcem vítá tě Engelbrechts.

Tyhle vesnice! Ještě na moment zaváháš a pak už to máš. Rozdíl českých a místních je teď už zřejmý.

Zatímco přerušení spojitosti osídlení na české straně, chalupaření a další osobité přístupy daly vzniknout víkendovému stylu přebývání spojenému s činorodou snahou stihnout za dva dny na co je potřeba pět, tady na jihu je závěr týdne spojen s jiným. Také to, co si severní část pohraničí odžívá teď, je patrně tady už dlouho odžito. Pozoruhodný kontrast vesničáření 21. století.

Slunce již klesá k obzoru, pomalu hledej teď místo, kde spočineš v hvězdném světě jižních nocí. Galgenstein nad Illmau by jím mohlo být.

Přijdeš sem a hned víš, že jde se dál. Ploty, betonové květináče, střecha pro publikum a to, co zdáli vypadalo jako Stein se zblízka proměnilo v hromadu popela pokrytou přepravkami a petkami v náhodném rozpoložení. Sejdeš proto mezi ještě více ztichlé domy a návsi Kautzenu a Illmau Strasse tě provede další vesnickou pohádkou.

Za obcí lom a nad ním Panorama Schneebergblick. A lavička. Výhledová základna pro tuto noc. Tma, les a tajemno času bez paprsků ti klidně mohlo dříve působit úzkost a strachy záhadného původu. Dnes jsou ti přítelem a ladícím mechanismem, a ty víš, že jsi v bezpečí, ať už kdekoli. Pamatuješ si ten nekonečný pocit jistoty z časů prvních let, který ti, skryt za tvým světem, poskytovali tví rodiče. Vždy tu byli, když bylo třeba, byli základnou všem tvým výpravám. Dnes v krajině putuješ o samotě a přespáváš, bezpečí přetrvalo. Jen změnilo tvář. Jeho zdrojem je tady život sám. Přináší ti to jednoduchost žití a smích.

A jak teď v soumraku jižní České Kanady sedíš na lavičce nad Kautzenem, přijde tě navštívit i místní zajíc, na jehož instinktivním radaru zůstáváš mimo signál. Podle chování patří ke komunitě Schneeberg zajíců-bavičů, a když mu nakonec přece jen cosi spustí impuls 'zdrhej', je jeho původcem les sám.

Slunce již svítí na jiné, na louce pod posedem ještě chvíli potěš vědomí světly vsí i ohňostroji nad obzory a pak už spi.

V noci tě probudí Vega nad hlavou a v měsíčním svitu spatříš putující ticho nebe.

Pozdrav Slunce

Svatá Anna, chladna z rána.

To platilo před pár dny, i když jsi teprve v první třetině Měsíce bouří. Dnes se budíš do léta. Prostor mysli obývaný městskými seznamy zůstává již po několik dnů prázdný, tady jsi bez úkolů. Probudíš se, koukneš na nebe a můžeš jít.

Čas je tu přebytečnou veličinou. I spacák, voda a nůž v tomto směru mlčí a zdá se, že jim je docela

jedno, kolik právě je. Nejbližší možnost představují kostelní hodiny blízkých vsí, často jsou však různě posunuty, prosty spolehlivosti. A tak tě vedou cesty a náhodná odbočení. Den Slunce začíná.

Sestupuješ k lomu a hned jsi v pěkné kaši. To ovesné lány asociují snídaňová menu, po chvíli zas kukuřice, ječmen i pšenice. Píseň *Rodné lány dávno rozorány* mohla vzniknout jen v severní zemi, tady ještě stále v padesátimetrových pruzích plodí obživu místním zemědělcům.

Dáš se k severovýchodu a najednou kaplička v polích a na obzoru důvěrně známé Trojmezné vrchy, příjemně blízká sprízněnost. Vůně polí tu nabízí blaženost prvních dnů a, třebaže v Rakousku, Groß-Taxen se svými usedlostmi a zámečkem můžeš směle zařadit do seznamu českokanadských obcí.

Vůně vsí, starých vrat, květů i potoků uzemňuje putující mysl a vnáší do krajiny stopu lidí. V Brunnu objevíš jednu z mála původních roubenek celého pohraničí a dole v posledním stavení zapředeš rozhovor s místním stařešinou. Odkud, že jdeš, kam dál, a hned ti přeje *Wunderschönen Tag* a *Na viděnou*. Zamáváš a vydáš se k východu. Poli, co voní řepkou před sklizní k další ucesané obci - Reibers.

Na návsi se můžeš občerstvit pohledem na prostou sídelní harmonii a pak procházet dál ke Slunci až k Buchbergu a jeho výhledům. Cestuješ téměř stylem vznášedel, batoh je lehký. Staré rčení, že *bohatý jest ten, kdo málo potřebuje* tu nabývá reálných obrysů. Postačí spacák a třeba něco po něj, taky něco na sebe, trocha pohonných hmot a voda. Znáš-li místních studánek a pramenů, najdeš jich tu bezpočet, můžeš doma zanechat i ji. Ochutnáš lesní plody rozličných barev i chutí, dotkneš se Schönfeldu a zamíříš do hlubokého údolí tesaného potokem, co o kus dál vlévá se do Dyje. Tady

někde má podél tratě vést cesta, stezka, cyklostezka. Jenže koleje nikde, jen asfalt podivně přímých rovinek a elegantních oblouků. Můžeš tu být poprvé, ale pochopíš hned.

Tahle trať spojovala, pak se na čas zastavila, snad aby si odpočinula, a nyní se zase vrací ke svému původnímu účelu. Spojuje. Jen v lehce odlišné cykloformní podobě. Stále mírně do kopce až na hranici. Dříve železnou, dnes spíše už jen umělou. Z ní vyjdeš a na konci dlouhé roviny proti tobě Slavonická věž! Ještě nádraží, kde končí tratě, a pěšinou mezi domy k náměstí.

Stroje a foťáky, lidé a zahrádky. Na jedné z nich usedáš

a snad chceš kouknout do map, kudy kam. Příliš plánování! V minutě tu potkáš přátele a věci vezmou svůj správný kurz. V rozhovoru padne zmínka o křižovatce s trezorem – ze Slavonic můžeš k Maříži, Lešné a dál k zaniklým vsím; ke Stálkovu, zálesákům a táborem; taky k Vlastkovci, nahoru do hor. A to je ten směr!

Poutní kostel nad městem – na mapách dříve zván kostelem *Sv. Duchy* – zřejmě také prochází transformací, nyní se zhmotnil ve stánek *Božího těla*. Jen názvy však! Místo má svou atmosféru a sílu a staletí souputníci rostoucí kolem ji zjemňují, poutníkům vstříc.

Ve Vlastkovci znovu pocítíš, co je to Česká Kanada. Kouzlo podhorské vsi je tady přítomné, znáš jej. Od prvních okamžiků, kdy tě sem kola či kroky zavedly. A stále zůstává.

Odtud až do Matějovce pěkně do kopce! Potkáš zpívající cyklistku, jejíž sluchátkový mikrosvět projevuje se refrénem písně znějícím ku Stříbrnému vrchu a cesta pokračuje vzhůru dál.

Tady můžeš jít hodinu a potkáš jen louky, stromy a výhledy, uslyšíš život v mnoha podobách. Vnější ticho se spojí s vnitřním. Z Vlastkovce do Stojedína. Tohle je Cesta Ticha.

Pak křižovatka U Trezoru a za ní rybník a vlevo výhled do kopců a luk. Místo, kde potkáš esenci České Kanady východu. Krajina vyprávějící pohádku.

Ve Stojedíně kaple a škola a taky tu asfaltový svět přechází do stavu offline. Končí tu silnice. Velmi osvěžující. Dál už jen palem a lesem, pastvinou. Tam na lukách k Matějovci můžeš odložit, co na ramenou spočívá, a jen tak si lehnout do trávy, tam je to povoleno.

Dál přiblížíš se k výstavnímu Matějovci s dlouhou návší vyzývající k setkávání, je plná stromů a zeleně. Cestou ještě na tebe ze severu mrknou bratři Hradiště a Pivničky, dva nejvyšší vrchy okresu, a úzkým průsekem pozdraví Javořice.

Za severními domy málo nápadnou pěšinou vydáš se vstříc Novým Světům. U posedu nad údolím potěšíš vědomí pohledem zpět - z Matějovce tu zůstává jen věž kostela a borovice, taky pohádkově. A jsi-li

součástí příběhu, s lehkostí vpluješ do Vlčí jámy. Tady na potoce najdeš tajné tábory a strážní věže a mlýny. I Hadí rejdiště. Tady objevuj!

Až vyjdeš z údolí, uvidíš, jak vypadá Novosvětská symfonie. Ta českokanadská.

Připozdívá se už a krajina má velkou sílu a vliv. Tohle je horské území České Kanady. Sem už to bylo pro rozorací snahy daleko a vysoko, tady vypráví kraj sám. Nový Svět a javory k Terezínu. Vlny luk a kameny a borovice. Stavení vrostlá do základů téhle země. Tady v noci svítí hvězdy a lišky přejí dobrou noc.

Obeplováš Šibeník, najdeš tu kemp pravých osadníků, a svižným pohybem blížíš se k západu. Snad ještě chytit světla trochu.

V tom se poslední rovinka před Mosteckým polesím rozzáří a úzkým průzorem mraků zdraví tě, kdo po dva dny s tebou již putuje. Zlátnoucí les vítá se s nocí.

Tak do Kaprouna a dál!

Z Podvysokého kamene je to jen kousek a kde končí les, začíná Kaprounská náhorní plošina. Je otevřená, pastvinami obepínající lidská obydlí ve svém středu. A taky nejdál od

hladiny moří. V přicházejícím soumraku klidná, bezvětrná a jen cvrkot luk kreslí zvukovou stopu večera.

Z lesů přicházíš svižně, to aby se ještě za světla nocoviště našlo, jak sem vstoupíš, samovolně zpomalíš a v tom tichu se rozplyneš. Jen ale na chvíli, hlavní otázka teď zní, kde tělu spočinout dát. Ves už také skoro spí, jen v bývalé obecné škole se ještě svítí. Projdeš návsí nahoru, cestou k věži tě zastaví ploty, těmi pastviny obklopující se snadno protáhneš a na nejvyšším místě za humny víš, že jsi správně.

Tentokrát plotu chybí proud, což značí vítanou noční samotu. Jen zdálky štěkot srnek a povyk kanců.

Nebeská pastvina je plná beránků, co mají čas, přesto tušíš, že dnes ještě hvězdné moře ukáže svou tvář. Podvědomý program tě vzbudí přesně v té chvíli. Jak otevřeš oči, jiskřivé nekonečno se potěší pohledem na sebe sama.

K ránu ještě nad východem vyjde Měsíc, co ustupuje novu a novým začátkům. Obzor se probere k rannímu rituálu, jenž je pokaždé také čímsi nový.

Je pondělí a traktory a pily brzy zaplní zvukové pole kraje. Čas poděkovat, širák odhodit a vyrazit. Třeba do Senotína!

Zrození cest

Čerstvý dech lesa, volnost lučního brouzdání a paprsky ranního Slunce v zádech dávají svěžest tvým krokům. Po silnici sestupuješ k senotínské zastávce. Snad díky své jednoduchosti, a tak trochu i opuštěnosti, si ponechává ryzost úzkorozchodných časů, kdy tahle trať byla myšlena vážně. Je dnes svěží jako tvé ráno. Dál vlnitá cesta dolů do vsi, která už v desítkách mohla tvé oči vést, a u kapličky se dáš nahoru. Po pravé straně opravdová senotínská chalupa a úzký dvůr a kamenná zeď bývalé stodoly. To místo je výjimečné.

Možná v landštejnských lesích, na Mýtinkách u Lesního rybníka, v Dobré Vodě u křížku, a možná právě tady přichází na svět tvoje láska k tomuhle kraji. Místo je stále původní a střecha spojuje doby, jež se tu odehrávají. Dolní i Horní návesáky stále lákají ke koupání a tajemná zeď v zahradě k objevování. Živý prostor inspirující mnohé.

Nad Senotínem najdeš Planinu klidu. A taky posedů. U nich opustíš směr na Klikák a zamíříš do Kunějova.

Rána v českokanadských vsích jsou vzácná a tady najdeš vše. Statky, roubenky i sruby, hasičárnu, družstvo i školu. Několik rybníků a potok, co společně se svahem dává jiskru místu, které si předkové na úpatí Kunějovských vrchů zvolili. Dává ji i tobě, a tak s energií Kunějovu vlastní pokračuješ dál.

Putování tě posiluje, zdraví se obnovuje. Bylo-li před tím slabší, krajina ti ho začne navracet zpět. Chůze a běh úplně či skorobosé si tě srovnají. Vyosené pánve budou, jak mají; dobře tím poslouží svým plotýnkám. Paragrafy obratlů dostanou řeč. Usezené či jinak hibernované části chodidel, nohou i zad se probudí a vrátí k původním funkcím. Harmonie těla a síla z ní!

Pastýř z náhorních planin Etiopských sdílí svou zkušenost: *Pět věcí uchová ti tělesné a duševní zdraví. Běh. Česnek. Čisté svědomí. Strídmost. Pevná víra ve vlastní zdraví.* Miloslav N., československý poutník karpatský, připojí hru na to diamantové: *Putování tě uzdraví. Zvláštní hra. Čím méně dbáš o zdraví, tím je diamantovější. Pevnější. Týdny chodíš v mokrých šatech a botách a ani nudlička u nosu. V noci se třeseš zimou a ráno jsi čilý jako losos. Doma by tě to zahubilo, pozoroval by ses, sháněl kloktadla a masáže, stonal bys. Zdraví potřebuješ k cestě, a proto ho máš. Diamantová hra.*

A ty ještě jedno připojíš a víš, že ostatní z něj vychází. *Vnitřní ticho.*

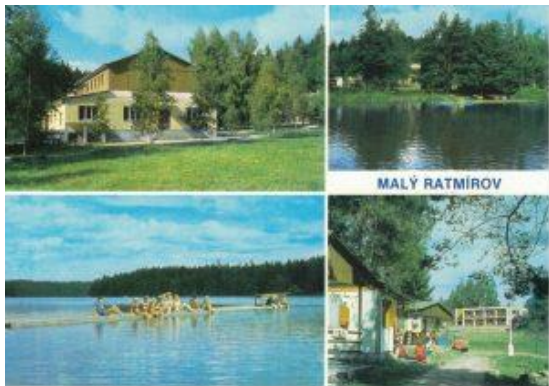
U křížku za vsí změníš obutí na letní - bez obutí - a kolem bývalých mlýnů až do Člunku. Tady se po třech dnech setkáváš s ruchem hlavních tahů. Čím blíž Hradci, tím decibely akustického pozadí nabývají na síle.

Projdeš po Jižní hrázi, vpravo za ní vstoupíš do Lesního chrámu a pěšinou klikatící se džunglí na břehu Krvavého rybníka s baštou opuštěnou již před lety postupuješ k hrázi a za ní už to je. Kraj prvních objevů!

Zvuky léta ratmírovských pláží a chat, vůně pražců a kolejí. Borůvek a lesních malin. Vůně vody, jež dává těmto místům jemnou blízkost člověka a krajiny. Tady si představíš jeden z možných scénářů, co se tu právě dějí.

Můžeš se třeba vidět, jak s ručně vybarvenou zvětšeninou mapy z 50. let v obalu na sešity objevuješ okolí prázdninové chaty. Pokaždé trochu dál. Souhlasí-li cesty, jak jsou nakresleny, kam zmizely rybníky v poli, kde je Osecký a kde Šachovka. Prozkoumáváš okolí lokálky a s bázni přes lán pole hledíš k Sejkově vrchu. Ten už je daleko a les hluboký. Radost z objevů nových území!

Lesní silnička a za ní Slovan. Výstižné pojmenování. Dnes potkáš tu Čechy i Slováky v nohejbalové akci a na kdysi přeplněné pláži symbolickou obsazenost, co beze strachu z jemné zelené noří svá těla do vod jednoho z nejčlenitějších rybníků široko daleko. Vem si pramici a celé odpoledne tu můžeš trávit rozmarně letním veslováním.

Nad areálem obnovy a rekreace - znovu se tvoření - právě krajinou proplouvá parní stroj a jiná řeka tě splavuje k Blažejovu. Kostel svítí dodaleka v jedné ze svých oprav a nátěrů a pod ním odbočka do údolí. Zbývá už jen snadná cesta Jindřišskou říční náklonností, čaj v obci na jejím počátku a přes pískárnu domů. Toť skoroplán. Jenže!

Hned za můstkem přes Hamerák žluté vesty a motorovky a zákazy vstupu, že těží se tu dříví. Místo schytalo mnoho větrných ran a také se obnovuje. A tak pěkně do strmých strání, kopřiv a ostružin. Známé údolí mění se v nadúdolí a v něm cesty pohledej! Kontakt s flórou obnoven! Stezka kukuřicí s jediným úkolem - projít alespoň trochu rovně. Západní směr a Slunce však drží kurz, vítá tě Jindřiš. Za ní pískárna v duchu Slovanském. V horkém dni jako dnes mívala opalující se oblohu, teď se v rozsáhlém osm metrů hlubokém prostoru tísní dva plavci.

Osvěžíš se též, voda průzračná a čistá. Kouzlo písku.

Za lávkou pěšinou k přejezdu a poli pšenice chytající bronz už si tě nohy samy ponosou.

Prázdniny bez hranic

Čas otevřenosti vůči všemu, co přichází. Každý den je tu s něčím novým a možné je všechno. Zaběhané scénáře se rozpouští v letních parnech a bouřích a žije se víc. Můžeš se probudit bez znalosti azimutů, jež tě dnem povedou, za chvíli už jsi ve městě či krajině a věci se dějí. Potkáváš lidi a situace, co spojitě na sebe navazují. Události se vzájemně inspirují a do sebe zapadají. Objevuješ plnost prázdna. Vprostřed léta, kdy se běh

dnů zpomalil a září leží za horizonty. Kdy se zdá, že takhle to bude napořád.

A navíc! Tohle léto je čímisi jedinečné. Způsob, jakým se projevuje. Jak voní a šumí, jak rychle zraje. Jak vypadá po sklizni a balíky po polích rozhazuje.

Všem smyslům se nabízí, co možná už dávno znají, co je v té stejné chvíli úplně nové. Snové. Léto žije!

Vyšpachy. Za soumraku na návsi začíná noční cesta. Vystoupáš k poslednímu stavení na silnici k Sedlu, nad obzory už vrací světlo Slunce planety. Venuše, Mars a Jupiter doprovází tě večerem. Lesy, louky, lidé spočinutí v letní uvolněnosti. Kobylky, cvrčci a další tvorové vyhrávají muzikou tvořící ticho večera. Exkluzivita opravdovosti. Když pohlédneš na kraje lesů, obejmě tě náruč lesa, zavoní voda Sedelského rybníka, uslyšíš zdáli rozhovory vesnických psů.

Rychlost kroku sladěná s tím vším a v Sedle už je noc.

Českokanadské vsi jsou pohádkové v jakýkoli čas roku, v horké letní noci snad ještě víc. Ozdobné štítý domů osvětlené mihotavým světlem lamp, zurčení potoka, kočka, co se zjeví jako duch, prozkoumá, pozdraví a v mžiku je zas pryč. Svobodná tulačka vesnickými zákoutími nejzápadnějších míst kraje. Stejně tak ty mizíš do tmy k Číměři.

Jsi putující vědomí, v němž promítá se film.

scénář a režie: Česká Kanada

hudba: všichni v travách schovaní

Tady si uvědomíš jedinečnost své zkušenosti. V této chvíli se krajina může takhle vidět jen v tobě. A proto tu jsi, stejně jako jiní jinde jsou.

Dole u potoka už chladný vzduch proudí, na nejvyšším místě se však do tebe opře číměřský fén, co celým údolím teď vane.

Jen párkrát v běhu roku to tu můžeš prožít. A můžeš si lehnout

uprostřed silnice, ještě vyhráté, být na chvíli jí, a hvězdná pastvina znovu ožije. Jedno z největších tajemství - že vůbec něco existuje - podtrhne padající hvězda Perseid a ty můžeš dál.

Scházíš k Číměři, v tobě se vidí stromy a hvězdy, i slyší se dech kraje. To vše je domov, jenž tvoříš

a obýváš.

Domy, silnice a chodníky akumulované čiměřským dnem tu hřejí i v čase předpůlnočním, silnice 128 stala se pěší zónou a ležet a jít na středové čáře má v sobě špetku kočičí svobody.

Nahoře za zatáčkou se ještě ohlédni, nad Kamencem právě vychází Měsíc, co ještě včera za záclonou stínu Země byl. Nad Číměří, Sedlem i Bílou.

Teď už zas září.

Zápisník pohraničních javorů

Po noční bouřce, když do lesa plného vody ráno Slunce procitne a nasládlá vůně mísí se s druhou polovinou léta, s prvním listím, co padá.

V Podlesí u Starého Města teď výprava začíná! Přejdeš potok a hned je tu nové. Ves obyčejně jen průchozí, průjezdná. Bez Jednot, bez hospod, bez turistických cílů. A sem na druhou stranu, kde všechny cesty končí, kdo sem by zavítal? Dnes ty a klid těch pár stavení, co tu už dlouho bydlí.

Pole zas umožňují volný průchod, a když se na strništích

za vsí ohlédneš, spatříš a pocítíš mnohé.

Od - ve své mohutnosti na liniích horizontů vlastně pohádkového - Landštejna, přes Město v podhradí, Dobrohořský zámeček i vepřín za ním až po kraj zaniklých vesnic dál na jih a nahoře lesní vrchy Trojmezí. A tam vpravo svou světle modrou rýsují se vzdálené kopce země rakouské. Stejným směrem, mnohem blíže však, čeká tě jedna z nejskrytějších obcí kraje - Dobrotín.

Věrna svému jménu je původcem přátelských setkání a také inspirací. Tady se dozvíš, že kdesi nahoře v lesích najdeš jeskyni, alespoň v mapách síťových to tak stojí. Toť hodno objevování, jeskyně

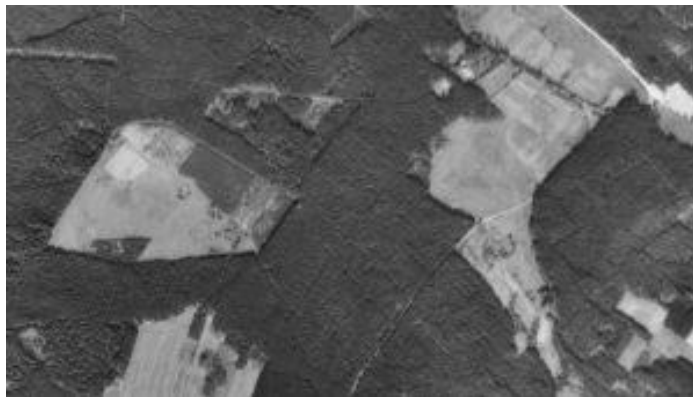
v České Kanadě!

Jediná cesta vzhůru k lesům, ještě daleké výhledy a pak už jen keře a stromy. A lomy! Přimo na křižovatce Dobrotín–Filipov–Návary najdeš již dávno opuštěný, krajině vrácený. Již mnoho let nazpět to tu těžební program zalomil. A tak pěkně po čtyřech nahoru na násep, pak rovinka, skály. Závětrí, zátíší, ideální nocoviště.

Návarská pěšina z asfaltu vede tě ale dál. Po chvíli kamsi vpravo uhýbá podezřele zpevněná cesta a z ní se stává hned alej javory lemovaná. Ty stromy jsou mechem porostlé, snad chybějícím světlem paprsků a jejich oslabením to způsobené - v plném mládí tu totiž samy stály a vedly poutníky k myslivně. Koukni na letecké snímky z 50. let jak otevřený kraj tu byl. A ještě víc - v něm poplužní dvory a samoty. Dnes smrkový les pokrývá místa lidských sídel. Zbytky zdí rozvalin o kus dál o tom vyprávějí.

Dvě malým písmem psaná jména na mapách - Arnolec a Lužánky. Doma můžeš se dočíst:

Lužánky - jednalo se o malou osadu tvořenou několika chalupami. Na místě, kde osada Lužánky stávala jsou v lese zbytky základů domů a na stromě svatý obrázek. Kolem vede lesní cesta do Filipova a k Filipovské hájovně.

Arnolec – samota bývala poplužním dvorem. Na místě, kde dvůr stával, je zbytek sklepa a kamenných základů.

Tady je zážitek víc než trojrozměrný. Teď ale jeskyně!

Pěšina vedle potoka, okamžik napětí a? Sklep. Vstup vpravdě tvaru mapových ikon, přesto pravé arnolečské sklepení. Na druhém břehu by tak mělo být stavení, jemuž sloužilo. Ale kde? Ztratíš-li směr, vzhlédni do korun stromů a ony tě povedou. Javory jsou majáky lidských sídel, co tu bývala. A už stojíš u zbytků zdi a můžeš zkusit hádat, jak místo vypadalo. Sotva najdeš dnes snímek či kresbu jen, zbývá archeoarchitekturní pátrání a vize. Stopa hledačů a pátračů je tu též – kastroly, rendlíky, zemědělské náčiní řádně prorezlé, taktně opřené o vnější zeď.

Dál k Návarům a u louky doprava nahoru. Tam spatříš Lužánky a další mechové zdi.

Jak to tu celé asi vypadalo...

Scházíš od Lužánek k Arnolci, vlevo zdraví tě Filipovská hájovna, proti tobě září lom. Kolem domu se pracuje, děti se smějí a hrají si s hračkami, které si samy tvoří ze všeho, co naleznou. A pak ty tajné výpravy do lomu! 'Tam ani na krok' slýchávají od svých rodičů a tím se to místo stává nejlákavějším. Jen pozor na hajného! Ten ale dobře ví, s úsměvem mlčí.

Výprava pokračuje k západu. Pohlédni nahoru - mraky tu plují s větrem, co odhaluje velké tajemství.

Cesta, jenž je hranicí dvou moří a zdrojů jejich řek, nabízí výhledy i objevy. Vlevo hvozdy pohraničí, vpravo dálavy vnitrozemí víc než tušené. Vrcholová cesta na Větrov, jenž věrný svému jménu také zůstává. Potkáš nejkolidnější chatovou oblast - vešla se sem jen jedna chata - a místy, kam málokdo zabloudí, pokračuješ až k nejvyššímu kopci široko daleko.

Tady si můžeš na zem lehnout a ponechat větru, ať tě unese, kamkoli bude chtít. A když tě probudí cyklista, co po trasách již značených se ubírá, pokračuj dál tichem dne.

Dolů, dolů až k polím a lukám u Mýtinek.

Když vyjdeš z lesa, zašumí vpravo desítky javorů. Vedou tě k obci, jež tu bývala a je.

Tak zčásti.

Mýtinky (část) - jak psáno na mapách - několik domků a chalup a křoviny ohraničující území bývalého lihovaru - stopy ještě v terénu najdeš. Pak JZD v jednotě s přírodou tu spočívající a dál místo, jichž v České Kanadě najdeš jen pár. Je výjimečné. Hostilo výpravy i tábory, hry i noční přepady, malá i velká překvapení. Předtím lidé tu žili a hospodařili a dnes zas. Lesní rybník to vše pamatuje a vypráví. A také je součástí nového, tady to stále žije! Mladé javory se vrací a chrání

pastviny a zdraví Opuštěnou alej o kus dál. Je to jejich Rada starších. Tudy vedly kroky obyvatel jižních Mýtinek na jejich poutích do Kláštera.

Zůstal tu jen jeden dům a křoviny na krajích lesů a remízky v místě těch, co zmizely.

Za kopcem už je vidět věž kostela, tady se obracíš k západu.

K tajným místům Artolečských samot. Jsou dnes plna smíchu a za nimi cesta už do vsi klesá.

K Bystřici blíž a blíž. Vpravo hradby kukuřic, naproti dávný velký svět hraničních přechodů.

Nová Bystřice je zase jinak nová a klidná a tichá v horkém srpnovém večeru. Přesto dnes se cosi změnilo. Zaposlouchej se a uslyšíš.

Tam kdesi v dálce už podzim svoje barvy rozeznívá.

A nad rány Orion na nebe vrací se zas.

Podzim začíná u Blažejova

Je sobota a do večerních Slavonic přichází déšť. Ten zahradní, pozvolný, s mírným přesahem do kategorie *jihocheský dlouhotrvající*, kdy nebe zešedne a po několik dnů tak i zůstane. A je sychravo a snad jen štrůdly a zázvorové čaje zahřejí.

Prší i za kolejemi u poutního kostela a to už je v tomto létě co říct!

Překvapení pokračuje, teplota klesá, a když se na Hradec snáší noc, voda padá dál.

Vyprahlé stepi jižní Vysočiny nastavují tvář a v tichosti země počínají se oživovací děje, co ústí v krajinu zelenou a svěží.

Tiché nedělní ráno zve tě k Blažejovu. Běžíš ke trati alejí s ovocnou příchutí, silnicí zatím osamělou pěšinu připomínající, vlaky i auta stále spí. Obraz krajiny i její vůně se změnilo. Po žních pole pokosená i zaoraná, žluté listí na krajích cest. Duby přebírají pochodeň roku a na mnoha místech už hoří babím létem.

Jak se blížíš ke vsi, tohle všechno se spojí v živou skutečnost. Dotváří ji Slunce opatrně prostupující oblohu.

Náves i kostel vítají čas, kdy znovu na zářící mohou si hrát. Zrychlené zpomalí a místní svět je blízko těm, co tu žijí.

Ještě pár srpnových dnů však v záloze čeká! Tak zvýšit výkon a hezky do kopce k Ratmírovu. Tam doposud lidé jsou a voda hřeje.

